

André Aciman

DŽENTLMEN
Z
PERU

od autora

DEJ MI
SVĚ
JMĚNO

DŽENTLMEN
Z
PERU

André Aciman

DŽENTLMEN
Z
PERU

Přeložila Sylva Ficová

© André Aciman, 2024

Translation © Sylva Ficová, 2024

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2024

Autorská práva na toto dílo byla uplatněna.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Džentlmen z Peru

Z anglického originálu *The Gentleman from Peru* vydaného v roce 2024 nakladatelstvím Faber & Faber Ltd, The Bindery, 51 Hatton Garden, London EC1N 8HN, přeložila Sylva Ficová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze
v edici #BOOKLAB v roce 2024

Editorka Aneta Křížková

Redakce a korektury Jiří Kettner

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

Cena na obálce je nezávazným doporučením
pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-0971-0

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Pro Antonia a Carlu Sersale

KAPITOLA PRVNÍ

„Tohle vám možná pomůže,“ řekl ten cizí muž, který přešel k jejich stolu a dotkl se Markova ramene. „Zhluboka dýchejte a napočítejte do pěti.“

Vídali ho už nejméně tři dny – v hotelové jídelně u bazénu sedával u rohového stolu naproti. Držel se stranou a občas prohodil pár krátkých zdvořilostních frází s vysokým, bělovlasým číšníkem, ale jinak mlčel a byl odměřený.

Seděl sice vždycky sám, ale nenosil si nic ke čtení – jen zelený sešit značky Moleskin, který si nechával otevřený vzhůru nohama jak maličký stan, drobounké černé plnicí pero bez spony a brýle, které házel na stůl, aniž by mu záleželo na tom, jak dopadnou na ubrus, jako by tím chtěl popřít skutečnost, že je potřebuje. Bylo mu něco přes šedesát a v tom pěkně vyžehleném dvouřadém saku s jemným modrým proužkem a se zářivě barevným kapesníčkem v náprsní kapse, ve lněné košili a stříbrošedé kravatě působil upraveně, štíhle a vždy povzneseně.

Párkrát si ho všimli v hale nebo na dlouhé terase a začal je zajímat. Nejspíš měli za to, že jde o jednoho z těch

typických italských seladonů, co jsou už na penzi, mají se dobře a dovolenou tráví v lázních v kopcích nebo v plážovém letovisku, kde chodí trochu mezi lidi, večer hrají bridž a několik týdnů se úspěšně drží dál od svých manželů, milenek a vnoučat. Tenhle džentlmen se však s lidmi nebavil, bridž nehrál, nepil léčivé prameny ani si nedával bahenní koupele, a na rozdíl od ostatních hotelových hostů neustále prosil číšníky, aby ztlumili už tak tlumeného Vivaldiho, který vyhrával v jídelně. Jednou, když zamířil ke stolu, kde obvykle sedával, se letmo podíval jejich směrem a dokonce je nepostřehnutelným úklonem hlavy pozdravil, ale nikdy nepronесl ani slovo. Pozdrav mu neopětovali, jeho starosvětské chování se jim zdálo příliš chladné a formální a nevěděli, jak správně reagovat. Vrhli na něj jen prázdný, vyjevený pohled, jeho rezervované pokynutí ignorovali a snažili se ho nepovzbuzovat k dalším projevům. „Říkám, že nás sleduje,“ pronесl jeden z nich. „Ujetý,“ souhlasil další.

Jejich stůl byl nejobsazenější a největší v hotelové jídelně a zabíral velkou část terasy s balustrádou s výhledem na pláž a přístaviště nalevo. Když přišli poprvé, číšníci spěšně spojili tři stoly a přehodili přes ně dlouhý ubrus. Jakmile všichni dojedli a odešli, ubrus stáhli a zmačkali a stoly od sebe zase oddělili. Když nakonec viděli, že jejich banda si na snídani ani na večeři nesedá nikam jinam, rozhodli se po zbytek jejich pobytu nechat stoly u sebe.

Nešlo o jediné americké hosty hotelu, byli z nich ale nejmladší a nejhlasitější. Když večer k jejich stolu přišli oba kytaristé, ženy v jejich skupině se rázem rozzářily, otočily se k nim a při pokusu pobrukovat si spolu s hudbou se hlasitě smály. Ostatní hosté mluvili tlumeně, jedli velmi pomalu a mnohem méně pili. Večer mladí Američané odcházeli jako poslední, a než si objednali zákusek, všechny ostatní stoly už byly připravené na snídani.

Po večeři většina stárnoucích hotelových hostů ráda trávila čas ve společenském prostoru nedaleko haly, nebo hrála bridž v herně. Pro ně to nebylo letovisko, kam se jezdí na pár dní, ale místo, kde člověk tráví nejméně tři týdny v jednom hotelu, potkává se s jinými hosty, kteří sem jezdí už roky, ne-li desetiletí, a trochu cestuje po okolí, jen aby se pak šel zase vykoupat a dal si lehký koktejl a báječnou večeři. Šéfkuchař, jak hotelový personál mladým *Signori Americani* neustále připomínal, byl světově proslulý a napsal tři úspěšné kuchařky. Po večeři mnohem starší hosté popíjeli na verandě minerálku nebo heřmánkový čaj nebo se ze strachu z průvanu rovnou uchýlili do čajovny. Američané jim říkali „štrikovací kroužek“, protože dvě nejstarší ženy často viděli plést, zatímco muži, kteří se později nedočkavě přesouvali na terasu, kde probírali žalostný stav italské politiky, seděli ve skupinkách po třech či po čtyřech, a když se trochu ochladilo, odcházeli na kutě. Americká omladina se ráda shlukla v malém

baru, kde měli snad víc druhů ginu a single malt whisky než v kterémkoli luxusním baru v Británii.

„Zajímalo by mě, jestli ty dámy po odpoledním šlofíku hrají žolíky,“ řekla Miranda, jedna z Američanek, která pracovala v galerii a málokdy si nechala ujít nedůtklivou poznámku o neznámých lidech. Všichni se zasmáli. „Ano, ale víš, co se stane s jejich manžely?“ zeptal se Oscar, Chilan, který studoval ve Spojených státech a měl neurvalý smysl pro humor. Chvilí čekal, jestli si někdo tipne odpověď, a když viděl, že ne, nemohl si pomoci a vyrukoval se starým vtipem o tom, proč takoví manželé vždycky umírají jako první. „Proč umírají jako první?“ papouškovala po něm Miranda, strhla mu námořnickou čepici a dala si ji na hlavu. „Protože chtějí zemřít,“ odpověděl.

Skupina se znovu rozchechtala. Miranda se zadívala na dvě starší dámy, které se bavily o pletení, a na dálku se na ně neurčitě usmála. „Slib mi, že mě zastřelíš, jestli v osmdesáti skončím v hotelu, kde budu plést a pít přehráty heřmánkový čaj,“ řekla Oscarovi. Vrátila mu námořnickou čepici, ale aby ho pošádčila, natočila ji kšiletem doleva. Když si ji narovnal, snažila se ji pootočit zase doprava. „Starí lidi žijí moc dlouho,“ prohlásila Miranda a čepici pustila.

Důchodkyně netušily, že jsou terčem vtipů, a když si všimly, jak se na ně mladí Američané z druhého konce